

FÉRJ ÚJRATÖLTVE

Karen van der Zee

Ősi vágyak..... 3

Mary Lyons

Angyallány..... 91

Miranda Lee

Különös nászéjszaka..... 177

Karen van der Zee

Ósi vágyak

A mikor Nicky összetalálkozik volt férjével, rádöbben, hogy még mindig ellenállhatatlanul vonzódik hozzá. Brian azonban tartózkodóan viselkedik. Pár nap múlva mégis a férfi siet a segítségére, miután megneszeli, hogy Nickyt el akarják rabolni. Az asszony szívében kétség és remény viaskodik: lehetséges, hogy Brian mégsem közömbös iránta?

ELÓHANG

Nicky keze megremegett, ahogy az apja íróasztalán álló készülék felé nyúlt. Baljával félretolta a méregerős kávéval teli csészét, amelyet az egyik alkalmazott hozott be neki.

Tárcsázott, aztán hallgatta, ahogy a telefon kicseng, s közben dobogó szívvel bámult ki az ablakon a mecset karcsú minaretjeire és a Marokkó kobaltkék egébe nyúló pálmákra.

Végre a vonal túloldalán jelentkezett a szállodaportás, aki enyhe akcentussal beszélte az angolt. Olyan tisztán hallatszott a hangja, mintha a szomszédból jönne, nem pedig a Fülöp-szigetek fővárosából, Manilából.

Nicky lehunyta a szemét, hogy erőt gyűjtsön, aztán eltökélten megszólalt:

– Mr. Brian Chandlerrel szeretnék beszélni. A szobaszámát sajnos nem tudom.

– Egy pillanat, máris adom – válaszolta készségesen a filippínó portás, és nem sokkal később Nicky meghallotta férjének mély, férfiasan határozott hangját.

– Nicky? – Brian hangja meglepettnek tűnt. – Örülök, hogy hívsz. Én is terveztem, hogy jelentkezem. Hogy vagy?

Az asszony nagy levegőt vett.

– Jól...

Nem, egyáltalában nem vagyok jól, gondolta. Félek, Brian, nagyon félek.

– És az édesanyád?

– Már sokkal jobban érzi magát.

Nicky Marokkóban tartózkodott a szüleinél, mert anyja megbetegedett. Apja a fejlődő országokat segítő amerikai ügynökségnek dolgozott, ezért a házaspár már egy éve Marrákesben élt.

Nicky rákényszerítette magát, hogy ne szorítsa olyan görcsösen a telefonkagylót.

– Miért akartál beszélni velem? – kérdezte elszoruló torokkal.

Kérlek, mondd, hogy hiányzom, folytatta gondolatban. Mondd, hogy szeretsz, és alig várod, hogy újra együtt legyünk!

– Egy kis hiba csúszott a menetrendbe – válaszolta ehelyett Brian. – Legalább két napba telik, míg egyenesbe jövünk. Ezért a tervezettnél két nappal később, szombaton utazom csak haza. Ugyanazzal a járáttal.

Az asszony csalódottan nyelt egyet. Más szeretett volna hallani.

– Értem. Egyébként az én programom is megváltozott. – Nagy önfelegyelemre volt szüksége, hogy higgadtan folytassa: – Az Államokba menet Rómában megszakítom az utazást, hogy meglátogassam Sophie-t. Nemsokára megszületik a kisbabája, és... szerintem örülne, ha most mellette lennék.

– Meddig maradsz? – kérdezte Brian érzelemmentes hangon.

Nicky küzdött önmagával. Úgy volt, hogy a jövő héten ő is otthon lesz Washingtonban Briannel. Most azonban lehunyta a szemét, és összeszorított foggal kimondta:

– Három hétig.

Úgy érezte, mintha jeges kéz fojtogatná a torkát.

A vonal túloldalán rövid csend állt be, aztán Brian hangja hallatszott.

– Akkor nem fogunk találkozni – állapította meg a férfi szenvtelenül. – Mire hazamész, nekem már Guatemalában kell lennem.

Nicky keze úgy remegett, hogy majdnem kiejtette kezéből a telefont.

– Akkor sajnos tényleg nem találkozunk. Haragszol miatta?

Már majdnem három hónapja nem látták egymást. Ha most nem repül egyenesen haza, további egy hónapig nem találkoznak; mert akkor ér véget Brian tanácsadói megbízása Guatemalában.

– Dehogy. A barátnődnek bizonyára szüksége van rád. Én egyedül is boldogulok.

Nicky úgy érezte, menten megfullad. Hát ennyire mindegy neki? – gondolta kétségbeesetten. Ugyanúgy viselkedik, mint a múltkor, idézte fel keserűen. Mit is mondott akkor? „Ha édesanyádnak szüksége van rád, akkor maradj, ez természetes.”

Ennek már öt hete. Akkor történt, hogy felhívta Briant: nem lesz otthon, amikor a férje hazatér üzleti útjáról, mert az anyja még mindig nem gyógyult meg.

A vírusfertőzés egyáltalán nem volt halálos, csak éppen idő kellett, amíg az anyja kiheveri, és újra megerősödik.

Ettől Nicky nyugodtan hazarepülhetett volna Washingtonba a férjéhez. Míg Brian a következő munkáját készítette elő, ő finomakat főzött volna neki, egymás karjában alhattak volna, ráérősen szeretkeztek volna, és terveket szöhhettek volna a jövőjükre.

Ehelyett Nicky úgy döntött, hogy a szüleinél marad Marokkóban, és Briannek semmi kifogása sem volt ezellen. Egy szóval sem mondta, hogy hiányozni fog neki a felesége, vagy üres lesz a ház nélküle.

És még most, három hónapnyi távollét után sem mond semmi ilyesmit. Sőt, biztosítja arról, hogy nélküle is boldogul.

Persze hogy boldogul! Mielőtt megismerkedtek, független férfiként a fél világot beutazta.

Másfél éve, mikor összeházasodtak, Nicky tisztában volt ezzel, és nem is zavarta. Az apja is sokat dolgozott külföldön, úgyhogy a lány hozzá szokott ehhez az életformához.

Miután Nicky befejezte az újságíró-iskolát, elkíserte Briant külföldi útjaira. Közben színes cikkeket küldözgetett a lapoknak az utazásokról, az egzotikus ételekről. Titkos vágya volt, hogy könyvet írjon, afféle szórakoztató útikalauzt. Ez azért is tűnt jó ötletnek, mert akkor idejük nagy részét együtt tölthették volna. Annyi mindent terveztek, annyi mindennek örültek már előre!

Most azonban, diplomával a zsebében, Nicky álmai egyszerre szertefoszlottak. Briannek nincs szüksége rá.

Még mindig a telefon mellett gubbasztott, és a könnyeivel küszködött. Brian szemében csak egy szemrevaló háztartási robot vagyok, semmi több, gondolta csüggedten. Hirtelen maga előtt látta férje arcát: határozott állát, sötét szemét... felidézte erős karjának ölelését. Akkoriban úgy érezte, ez a test arra teremtődött, hogy mindig csak őt ölelje. Az emlékektől nehéz lett a szíve. De régen érezte utoljára azt a szenvedélyes ölelést!

– Milyen a konyha Guatemalában? – törte meg bizonytalanul a csendet.

– Ó, egy csomó receptet gyűjtöttem össze neked. Érdekesekek, majd meglátod. – Tudta, hogy a felesége szenvedélyesen szeret főzni, és minden új étket kipróbál. Brian minden útjáról szakácskönyvekkel és egzotikus ételek receptjeivel tért haza.

– Köszönöm – nyögte Nicky.

– Mondd, jól vagy? Olyan furcsa a hangod...

– Persze hogy jól vagyok – hazudta az asszony. – Csak ez a poros levegő rátelepszik a hangszálakra.

Egy darabig még elbeszélgettek semmitmondó dolgokról, mint például Nicky újságcikkeiről, amelyek a marokkói konyhát mutatják be, meg Brian munkájáról és arról, milyen szerencsések, hogy megússzák a washingtoni poscák időjárását.

Este az ágyban Nicky összegömbölyödött, és csendesen sírdogált. Felejteni szeretett volna, és elmenekülni a kínzó álmok elől, amelyekből zokogva riadt fel nap mint nap. Pedig a világ egyik legvarázslatosabb táján volt: a sivatag, a tevék, a nomád berberok házában; elbűvölő, ódon mecsetek, lefátyolozott asszonyok és nyüzsgő bazárok között. Mégis arra vágyott, hogy otthon lehessen, kis washingtoni házában, ahol újra a saját ágyában alhatna, annak a férfinak a karjában, akit annyira szeret. Hallani akarta, amint az a fülébe suttozja, mennyire imádja, és hogy minden pillanatban hiányzott neki, a hosszú távolléteket pedig nem tudja elviselni, ezért szeretné, ha mindenhová elkísérné...

De Nicky tudta, hogy erre már nem kerül sor. Brian szerelme kihűlt, és ő el fogja hagyni.

1. FEJEZET

Az összejövétel nagyszerű és szórakoztató volt. Nicky kortyolt egyet a borából, és elgondolkodva mustrálta a népes vendégsereg színes forgatagát. Jól kellett volna éreznie magát, de nem tudott szabadulni valami homályos rossz érzéstől.

A legtöbb nő könnyű szarongot vagy selyemszárít viselt, de a híres divatházak modelljei sem hiányoztak. A férfiak estélyi öltönyt vettek fel, esetleg nadrágot valami könnyű batikolt mintás inggel. A tágas, válogatott kínai bútorokkal berendezett szalonban és a kerti pavilon környékén zajlott az élet. Az egész partit belengte a trópusi éjszakák nehéz jázminillata.

A hangulat a tetőfokára hágott, mindenhol vidám kacagást hozott a szellő.

Valami mégis zavarta Nickyt.

Megmarkolta kristálypoharát, és a tömegben az apját kereste a szemével. Hamarosan fel is fedezte az előkelő külsejű, szálfatermetű férfit, aki egy fejjel kimagaslott a vendégek közül. Nicky úgy látta, hogy valami nyomasztja, és aggodott érte. Két hete érkezett meg Kuala Lumpurba, és néhány hetet szándékozott itt tölteni, összekötve a munkát egy kis szabadsággal és a családlátogatással. Már az első nap észrevette azonban, hogy apjának üzleti gondjai támadtak, s amennyire kivehette a szavaiból, ezek egy gyanús hongkongi befektetési társasággal álltak összefüggésben. Apja persze igyekezett megnyugtatni, hogy jelentéktelen ügyről van szó, de Nicky nem hitt neki.

Nazirah lejtett melléje pompás, smaragdzöld selyemruhájában.

– Láttad azt a jóképű fickót, aki az előbb érkezett? – kérdezte Nickytől.

– Melyiket?

Nazirah a szemét forgatta.

– Gyere velem a mosdóba! Ránk fér egy kis felfrissülés.

A fényűző fürdőszobában egymás mellett álltak a hatalmas tükör előtt. Mindketten törékeny alkatúak és nádszálkarcsúak voltak, de ezzel meg is szűnt köztük minden hasonlóság. Nazirah amerikai-maláj házaspár gyermeke volt, derékig érő, sima fekete hajjal és kék szemmel büszkélkedhetett, Nickynek viszont barna szeme és rövidre vágott, bronzszínű haja volt.

Nazirah rúzst vett elő a retiküljéből.

– Te tényleg nem vetted észre azt a férfit? – sandított Nickyre. – Feltűnően magas és széles vállú. Sötét a haja, a szeme szürke. Nyugodtnak és szenvtelennek látszik, de szerintem a felszín alatt egy kitörni készülő vulkán forrong...

– Nem, nem vettem észre – vetett véget az áradozásnak Nicky, és ő is előszedte a rúzsát.

– Hát persze, majdnem elfelejtettem: téged nem érdekelnek a férfiak! – Nazirah vizsgálódó pillantást vetett Nicky felé a tükörben.

Főleg nem a magas, széles vállúak és szürke szeműek, tette hozzá gondolatban Nicky. Érdekes, ahogy ezt mondta magában, a szíve tájékán furcsa nyilallást érzett. Még most, négy évvel a válása után is képes feltépni a régi sebet bármilyen apró mozzanat, egy illat, egy szó.

Visszadobta a rúzsot a táskájába.

– Mikor indulunk holnap? – kérdezte, hogy témát váltson. Nazirah, akinek a szülei jó barátságban voltak Nicky szüleivel, felajánlotta, hogy megmutatja neki Kuala Lumpurt, és megígérte neki, hogy elsőként elviszi a nagypiacra.

Nicky anyagot gyűjtött következő cikkéhez, amelynek középpontjában a maláj konyha állt. A munkához hozzátartozott, hogy kipróbálja a piaci és utcai kifőzdék, valamint a mindenütt megtalálható utcai árusok eledeleit.

– Minél előbb, annál jobb – ajánlotta Nazirah. – Érted megyek hétre. Egyébként már mondani akartam, hogy a ruhád lélegzetelállító. Elegáns, mégis szexi. Hol vetted? Washingtonban?

Nicky elmosolyodott. Ő is szerette ezt a ruhát. Lágy, zöldes-kékes árnyalatban csillogó krepdesinből készült. Nyújtott vonalú, testre simuló szabása magabiztosnak mutatta viselőjét, s a hatást tovább fokozta a túsarkú cipő és a hosszan lelógó fülbevaló.

– Menjünk, szerezzünk magunknak valami innivalót! – noszogatta barátnőjét.

A bárt a kertben alakították ki, ahol szűrt fényű lámpák versengtek a holddal, hogy minél romantikusabb hangulatot teremtsenek.

– Ott van! – súgta izgatottan Nazirah, és megszorította Nicky karját. – Hát nem észveszejtően jóképű?

Nicky felnézett, és majdnem kővé dermedt a döbbenettől. A szíve másodpercekre kihagyott, és elfelejtett levegőt venni.

A férfi tényleg lenyűgözően jóképű volt. Napbarnított arcából csak úgy szikrázott grafitzürke szeme. Kissé kiugró álla magabiztos és céltudatos egyéniségre vallott. Úgy tűnt, ez a férfi harmóniában él saját magával és a világgal. Lerítt róla, hogy a pályája csúcsára ért, és valami mágneses kisugárzás áradt belőle.

Másfél esztendeig ő volt Nicky férje.

– Szia, Nicky! – hatolt a füléig az oly jól ismert hang. Nickynek még ennyi év után is elgyengült a lába, és melege lett, mikor meghallotta.

– Brian? – Olyan elfogódott volt, hogy csak suttogás jött ki a torkán.

Erre a fordulatra nem volt felkészülve.

A férfi bólintott, végignézett a nőn, aztán kezét nyújtott neki. Nicky, mintha hipnózis alatt lenne, öntudatlanul kezét fogott vele.

– Hogy s mint vagy? – kérdezte Brian, miközben megszorította az ujjait. Olyan nyugodtan beszélt, mintha egy munkatársát üdvözlőné.

– Jól. – Nicky hangszálai már-már felmondták a szolgálatot.

Brian keze meleg és erős volt. Az érintése felébresztette Nickyben a régi emlékeket, visszaidézte a szerelmet, amely összekötötte őket.

Micsoda agyrem! – bosszankodott. Udvariasan kezét fog azzal a férfival, akivel pár éve még az ágyát osztotta meg, akinek a testét úgy ismeri, mint a sajátját! Már-már kibuggyant belőle a hisztérikus nevetés, de sikerült mosollyá szelídítenie.

– Micsoda meglepetés, hogy itt látlak! – mondta udvariasan.

Ez a találkozás teljesen felkavarta.

Brian elengedte a kezét, de a pillantása továbbra is Nickyn pihent.

– Kicsi a világ – jegyezte meg.

Ez persze igaz. Távoli országokban az egy nemzethez tartozók összetartanak, és meglehetősen szűk körben mozognak. Nicky csak bólintott, mert nem tudta, mit is válaszolhatna.

– Örülök, hogy viszontláthatom az apádat – folytatta Brian. – Már évek óta nem találkoztunk. Meséli, hogy már nem a kormánynak dolgozik, hanem tulajdonrészt vett egy kockázati tőkebefektetési társaságban.

– I..igen. – Nicky nem is hallotta a szavakat, egyre csak Briant bámulta, aki nyugodtan kortyolt az italából.

– Úgy hallottam, részt vesznek egy ígéretes befektetésben, Kínában.

– Igen. Pontosabban egész Délkelet-Azsiában. Apát azonban leginkább Kína érdekli, mert most kezdenek nyitni a Nyugat felé. – Nicky át se gondolta, mit mond, teljesen beleveszett a férfi tekintetébe.

Brian ugyanúgy festett, mint négy évvel ezelőtt, csak a vonásai elmélyültek, a halántékán megjelentek az első ősz hajszálak, és az álla nemcsak határozottságot, hanem makacsságot is sugárzott. Harminchét éves, jutott Nicky eszébe... Tíz évvel idősebb, mint ő, de még mindig ugyanolyan vonzó, mint volt, vagy talán még vonzóbb.

– Itt dolgozol Malajziában?

Tudta, hogy Brian már akkor élénken érdeklődött Kelet-Ázsia iránt, amikor önkéntes lett az ENSZ békehadtestében, és két évre Malajziába helyezték. Ez még a megismerkedésük előtt történt.

Brian bólintott.

– A Világbank megbízásából végzek vizsgálatokat a trópusi gyümölcsökkel kapcsolatosan.

– Hogyhogy? Ez mit jelent?

– Feltérképezzük a termelést, feldolgozást, exportálást, feltárjuk a fejlődés lehetőségeit. Az utóbbi hat hetem azzal telt, hogy ültetvényeket és üzemeket látogattam. Nyugaton egyre nagyobb a kereslet az egzotikus gyümölcsök iránt.

– Igen, az emberek szeretnének valami mást is enni, nem csak folyton almát és körtét.

– Látom, érted, miről van szó – állapította meg közönyösen Brian, és ivott egy kis whiskyt. – Az apádnál vagy látogatóban? – érdeklődött, mintha egy idegennel társalogna. A hangja nyersebben és keményebben csengett, mint korábban.

– Igen, de ez az ország egyszerűen csodálatos. Úgy gondoltam, maradok egy darabig, és írok. Mivel apám itt él, megragadtam a kínálózó alkalmat.

Brian egy darabig legeltette rajta a szemét, aztán megszólalt:

– Semmit sem változtál.

– Miért? Mást vártál? – Nicky szíve úgy kalapált, majd kiugrott a helyéből.

A férfi vállat vont.

– Azt hiszem, másra számítottam. – Brian szemében valami megvillant. – Mert nem tudtam elképzelni, hogy még mindig az az asszony vagy, akit ismerem. Persze csak a külsőt látom... – mosolygott, de a szeme komoly maradt – és az még mindig ugyanolyan elbűvölő, mint akkoriban.

Íme, megszólalt az úriember!

– Köszönöm – motyogta Nicky, és úgy érezte, sürgősen innia kell valamit. – Belül is az vagyok, aki voltam, csak egy kicsit idősebb és okosabb lettem.

– Amíg élünk, tanulunk – állapította meg szenvtelenül Brian, de Nicky úgy érezte, van valami gúnyos felhang a megjegyzésében.

– Szóval még mindig fejlesztési tanácsadóként dolgozol? – kérdezte az asszony.

Mikor évekkel ezelőtt megismerkedtek, Brian az apjánál dolgozott az ENSZ Nemzetközi Fejlesztési Szervezetének amerikai kirendeltségén. Nem sokkal később azonban önálló céget alapított, és független nemzetközi mezőgazdasági tanácsadóként működött. Mint ilyen, gyakran kapott megbízásokat a Világbanktól.

– Úgy van – bólintott Brian. – A változatosság kedvéért tanítottam egy ideig a Cornell Egyetemen, de rájöttem, hogy nem igazán nekem való, így visszatértem a tanácsadáshoz. És neked hogy alakult a karriered, Nicky?

Milyen udvariasan csevegnek egymással! Mint két barát, akik régóta nem találkoztak.

– A lehető legjobban – válaszolta Nicky.

És ez így is volt: folyamatosan küldte a cikkeket különféle újságoknak, folyóiratoknak, és már a második könyvén dolgozott, amelyet afféle humorral és receptekkel tűzdelt útikönyvnek lehetett nevezni.

A férfi futó pillantást vetett Nicky kezére, és megkérdezte:

– Nem mentél újra férjhez?

– Nem. – Nicky szíve megsajdult. Védekező mozdulattal összefonta karját a mellén.

Brian felvonta a szemöldökét.

– Ezt nem gondoltam volna. Egy ilyen sokféle erénnyel megáldott nő szinte házasságra termett.

Volt idő, amikor Brian is értékelt a szakácstehetségét. Nicky gyorsan elhessegette keserédes emlékeit.

– És mi a helyzet veled? – kérdezte közönyösnek szánt hangon, de a gyomra közben felére zsugorodott az izgalomtól. Már bánta, hogy feltette ezt a kérdést; nem akarta hallani a választ!

– Úgy döntöttem, kár a fáradságért – nevetett Brian szárazon.

Nickyben fortyogni kezdett a düh. Szóval fáradság! Mikor fáradozott Brian az ő házasságukért?

– Nem is sejtettem, hogy a házasságunk ilyen megerőltető volt! – Igyekezett hűvösen és elutasítóan beszélni, de nem sok sikerrel. A hangja meg-megremegett.

A házasságuk alatt Brian foglalkozása miatt sokat voltak távol egymástól, de amikor a férfi hazautazott, Nicky úgy kényeztette, mint egy császárt. Azért, mert szerette, és a világ legvonzóbb, legcsodálatosabb férfijának tartotta. És mert egy álmodozó, buta liba volt.

– Ne kezdjük előlről! Ez ma már egyáltalán nem érdekes – hárította el a támadást Brian, és kiitta a maradék whiskyjét.

Nicky úgy döntött, ezt nem hagyja annyiban.

– Valld be, hogy sosem szeretted!

Brian szeme hirtelen szikrákat hányt.

– Érdekes, hogy csak most jut eszedbe ezt megkérdezni.

– Anélkül is megéreztem. Örülök, hogy volt erőm kezdeményezni a válást.

Brian visszafogottsága egyszeriben odalett. Szabad kezét zsebre dugta, és látszott, hogy ökölbe szorítja dühében.

– Egy tollvonással véget vetettél a házasságunknak, ahelyett hogy tisztáztuk volna a gondjainkat. Téged egyáltalán nem érdekelt, hogy szeretlek-e, vagy sem. Most, négy évvel később szerintem kár ezt feszegetni.

– Igen, ebben igazad van. – Azzal Nicky hátat fordított neki, és otthagya.

Önmagát is meglepte, milyen heves érzelmeket váltottak ki belőle az emlékek. Azt hitte, már semmit sem érez Brian iránt, és most mégis tele volt haraggal meg keserűséggel. Még a feje is megfájdult. Elege lett a partiból. Csak arra vágyott, hogy lefeküdjön és aludjon. Azt remélte, hogy másnapra elfelejti ezt a véletlen találkozást.

Apja sofőrje fuvarozta haza. A portás a közeledtükre már nyitotta is a nagy, szárnyas kaput. A ház előtt Nicky kiszállt, és jó éjszakát kívánt a sofőrnek, aki még visszament az apjáért.

A bejárat fényárban úszott, de a ház többi részét elnyelte a sötétség. Az alkalmazottak már rég hazamentek, az egész épület csendes és elhagyatott volt. Nicky különös érzés kerítette hatalmába. Még bele is borzongott. Túl nagynak és fényűzőnek látta a villát, nem ilyen lakhelyhez szokott. Eszébe jutott washingtoni kis lakása, ahová a válás után költözött, mert nem akart a georgetowni, régimódi házban maradni. Új életet akart kezdeni egy olyan otthonban, ahol semmi sem emlékezteti Brianre, ám az emlékek nem halványultak. Egy olyan férfit, mint Brian Chandler, nem is lehet elfelejteni soha.

A hold sápadt sugarai bevilágítottak a pálmák között a hallba, körbefonták a drága tíkfa bútorokat, megcsillantak az értékes kínai selyemszőnyegeken, a míves sárgaréz lámpákon. A házat egy belsőépítész rendezte be, és hiányzott belőle a lakók egyénisége, az otthon melege. Nicky tudta, mit mondana rá az anyja: túl feltűnő, túl fennhéjázó. Szegény apa, gondolta. Nagyon hiányozhat neki anya. Egy évvel ezelőtt, váratlanul halt meg, és azóta az apja valahogy elhagyta magát. Hiába vágott bele egészen más üzletbe, hiába költözött egzotikusabb tájra, ez csak tovább fokozta magányát.

Nicky a gondolataiba merülve felkattintott néhány lámpát a szobájába menet, amely a ház hátsó traktusában volt. Kinyitotta az ajtót, felkapcsolta a villanyt, és a táskáját egy fotelba hajította. Hirtelen észrevette, hogy a kertre nyíló üvegajtó résnyire nyitva áll. Úgy emlékezett, hogy becsukta, mielőtt elment itthonról. Vagy mégsem...?

Úgy érezte, mintha még valaki lenne a szobában rajta kívül. Alaposan körülnézett. Mindent úgy talált, ahogy hagyta.

Bement a szomszédos fürdőszobába, lenyelt egy fájdalomcsillapítót, és belenézett a tükörbe. Vágott egy grimaszt, és hangosan azt mondta:

– Te becsavarodtál! Szellemeket látsz!

A szellemek a múltjából támadtak fel. A találkozás Briannel kibillentette a lelki egyensúlyából.

– Négy éve elváltatok, és azóta nem láttad – mondta tovább a tükörképének. – Mi a fenét akarsz tőle?

Sóhajtott egyet, aztán levetkőzött és ágyba bújt. De egész éjjel nyugtalanul aludt, és Brianről álmodott...

A férfi a kandallónál ült és olvasott. Aztán bort töltött neki, és csábítóan rámosolygott. Később meztelenül feküdtek egymás mellett az ágyban. Meg akarta érinteni, hogy érezze a férfitest erejét és melegét. Kinyújtotta a kezét, de csak a semmit markolta...

Reggel a műezzin hangja ébresztette, amely a közeli mecsetből hallatszott oda. Hat óra volt, és a hajnali fények átderengtek a függönyön. Nicky félálomban hallgatta az egyhangú kántálást, amelynek tudta az értelmét, bár arabul csak néhány szót ismert.

Ágyban maradt, míg a délszaki nap vakító sugarai be nem ragyogták a szobát.

– Eltűntél egyetlen szó nélkül – mondta egy órával később szemrehányóan Nazirah, mikor a nagypiac felé tartottak. Nazirah apja nagyvonalúan a rendelkezésükre bocsátotta a kocsiját a sofőrrel együtt ehhez a kiránduláshoz. – Láttam, hogy azzal a jóképű pasassal beszélgettél. Megtudad, kicsoda?

– Fejlesztési tanácsadó, a Világbank megbízásából átmenetileg itt dolgozik. – Igyekezett, hogy közömbös legyen a hangja. Nem kívánt Brianról beszélni, még gondolni sem akart rá.

– És még mit árult el magáról?

– Hogy szereti a curryfelfújtat – vágta rá Nicky egy váratlan sugallat hatására. – És él-hal a satayért földimogyorós mártásban. – Ez mind igaz volt, de ezt már régóta tudta róla.

– Szent ég! Egy ilyen klassz férfival képes vagy ennivalóról beszélgetni? – Nazirah hangjából rosszallás és hitetlenkedés áradt.

– Miért? Szerintem jó téma – nevetett Nicky. – Az evés fontos dolog, és mindenkinek megvannak a maga kedvenc ételei.

Nazirah égnék emelte a szemét.

– Sokat megtudhatsz az emberekről, ha elmondják, mit szeretnek enni – folytatta rendületlenül Nicky. – Kiderül, hogy konzervatívak, fantáziadúsak, kalandvágók, romantikusak vagy holtunalmasak. Egy hónapja éppen erről írtam egy cikket: *Az étkezés mint beszéd téma, és összefüggései az egyéniséggel*. Azt hiszem, ezt az írást valódi csemegeként falták az olvasók.

– No és erről az ismeretlenről mit sikerült kiderítened annak alapján, hogy mit eszik? – kérdezte kételkedve Nazirah.

– Mindenevő. Úgyhogy fantáziadús, konzervatív, kalandvágó és unalmas egyszerre.

Nazirah nagyot kacagott.

– Mi a helyzet a romantikával?

Nicky riadót fújt magában.

– Vannak romantikus dolgai – válaszolta közönyösen. – Virág, bonbon, ékszer, ilyesmi. Néha drága szakácskönyveket ajándékoz, és apróságokat hoz az üzleti útjairól.

– És ír-e szerelmes leveleket meg verseket? Suttog-e szerelmes szavakat a telefonba? – kuncogott Nazirah. – Én imádom az ilyen fiúkat.

Nickynek kiszáradt a szája, alig tudott felelni.

– Nem, ez nem talált.

– Vajon jó szerető?

Azonnal témát kell váltanom, hasított villámként Nickybe a felismerés. Amire a legkevésbé akart visszagondolni, az Brian az ágyban!

– Hallgass ide! – magyarázta türelmetlenül. – Abból, amit megeszünk, nem lehet mindenre következtetni. Ha ennyire felkeltette az érdeklődésedet, akkor

randevúzz vele, bújjatok ágyba, és akkor kiderül, milyen szerető. – Ajaj, miket beszélek? Nicky hirtelen nagyon mérges lett saját magára.

Nazirah csodálkozva nézett rá.

– Mi az oka ennek a kirohanásnak? Miért vagy rám mérges?

– Nem rád vagyok mérges – fújta ki magát Nicky. Észhez kell térnie, különben elárulja magát.

– Pedig úgy tűnt. Én csak továbbfejlesztettem az elméletedet, ennyi az egész.

– Bocsáss meg, kérlek!

Kis hallgatás után Nazirah megszólalt:

– Nem akartalak felhúzni. Ha érdekel a pasas, akkor távol tartom magam tőle.

– Nem érdekel. A tiéd lehet. – Aztán, hogy tompítsa szavai élet, mosolyogva hozzátette: – Meghívathatnád a szüleiddel vacsorára. Imádja a házi kosztot. – Az ajkába harapott. – Tegnap mondta.

Nazirah gyanakodva pillantott rá.

– Ismered a fickót, igaz?

– Nem – válaszolta Nicky határozottan. – Csak első pillantásra úgy tűnt.

Hirtelen eszébe jutott az első találkozása Briannel. Húszéves volt, amikor a szülei egyik washingtoni partiján megismerkedtek. A férfi akkoriban együtt dolgozott az apjával, és nagy jövőt jósoltak neki. Nicky gondolatban újra átélte ezt az estét...

Mikor megpillantotta Briant, még a lélegzete is elállt. A világ megszűnt létezni körülötte, a pohár kicsúszott a kezéből, és a bor ráömlött anyja drága perzsaszőnyegére.

Brian hozott neki egy másik pohárral, és az est további részében el sem mozdult mellőle. Az ezt követő hetek szenvedélyes szerelemben teltek.

Nicky már többször volt szerelmes, de ezúttal valami különlegeset élt át. Tudta, hogy Brian az igazi, és egész lényével szerette.

Egy hónappal később összeházasodtak.

Nazirah megérezte, jobb, ha nem kérdezősködik tovább, úgyhogy egy darabig csendben autóztak. Nicky nézelődött a kocsi ablakából, gyűjtötte a benyomásokat Kuala Lumpurról. Tetszett neki ez a nyüzsgő város a maga eklektikus építészetével, amely visszatükrözte az ország viharos történelmét. A mór mecsetek világvárosi toronyházakkal váltakoztak, és a kínai templomok mellett jól megfértek a viktoriánus épületek, amelyeket még a brit gyarmattartók építettek. A házak fölül hatalmas trópusi fák magasodtak, és üdévé varázsolták az összképet.

Egyszer csak nagyot kordult a gyomra, még Nazirah is meghallotta.

– Nem reggeliztél?

– Nem, mert nem akartam elrontani a mai ebédet. – A piacon bőven akad ennivaló, és minél több különlegességet szeretett volna kipróbálni, hogy aztán

írhasson róluk. Még otthon fölfegyverkezett jegyzetfüzettel és tollal, hogy minden részletet rögzíthessen. Készen állt, hogy bevesse magát a piac forgatagába. Szája körül várakozó mosoly játszott, érezte, hogy izgalmas nap előtt áll.

Már csak a kivilágított minaretek látszottak a koromsötét arab éjszakában, amikor a kocsijuk megállt a villa előtt. Nicky kimerült volt, de boldog, és úgy érezte, hogy egy hétig egyetlen falatot sem tud lenyelni.

A kapu tárva-nyitva állt, és a kocsni lassan felhajtott apja házának a bejáratához. Nicky elbúcsúzott barátnőjétől, kiszállt és elindult felfelé a lépcsőn. A házban teljes csend honolt. Apja Szingapúrba repült üzleti útra, és csak másnapra várták haza. A villa belseje sötéten és üresen ásított. Nicky felkapcsolta az egyik rézlámpát, és a jegyzetfüzetét meg a táskáját a szalon kanapéjának egyik szelypárnájára dobta. Úgy tervezte, hogy még aznap este átnézi és rendszerezi a feljegyzéseit, de először meg akart szabadulni átizzadt ruháitól, és le akarta mosni magáról az utcák porát.

Megindult a szobája felé, benyitott, és felgyújtotta a villanyt.

Aztán dermedten megtorpant.

A szobában teljes káosz uralkodott. A fiókokat kihuzigálták, a holmija szanaszét hevert a padlón. Az üvegajtó szélesre tárva, a fehér függönyöket kísértetiesen lebegtette az enyhe szellő.

Nicky még sosem került ilyen helyzetbe. Másodpercekig moccanni sem tudott, levegőt is alig kapott.

Az első gondolata az volt: betörők! Biztosan pénzt és ékszereket kerestek.

Az ékszerekről eszébe jutott anyjától örökölt gyémánt nyakéke. Régi családi emlék volt, amely anyáról lányra szállt. Odarohant a toalettszalkához, és meglátta a nyitott bársonyzacskót. Mellette ott volt az összes ékszere: gyűrűk, fülbevalók, az anyja nyakéke. Semmi sem hiányzott. Elöntötte a megkönnyebbülés hulláma. Aztán kijózanodott. Ha ezeket itt hagyták, akkor mit kereshettek? A szalon érintetlennek tűnt, pedig ott állt a tévé, videó és a CD-játszó.

Mit kereshettek a betörők pont az ő szobájában?

A térde remegni kezdett, és félve nézett körül. Fel kell hívnom a rendőrséget, gondolta. Felemelte a kagylót, de nem tudta a rendőrség számát. Aztán észre vette, hogy teljesen mindegy. A telefon süket volt.

Páni félelem kerítette hatalmába.

Valami zajt hallott a háta mögül, mire megfordult. Ebben a pillanatban valaki befogta a száját, megragadta, és kivonszolta a szobából.